

Ποιμαντική του γάμου σε θρησκευτικά αδιάφορους συνανθρώπους μας (Αθανάσιος Κολιοφούτης, Δρ. Θεολογίας - Εκπαιδευτικός)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1Rnv6et>]

Τα άτομα αυτά είναι αποστασιοποιημένα από την ενεργή ζωή του εκκλησιαστικού σώματος. Αντιλαμβάνονται το δόγμα σε ένα καθαρά νοησιαρχικό επίπεδο, χωρίς καμία υποψία ότι το δόγμα αυτό μετουσιώνεται σε ήθος και σε συγκεκριμένες επιλογές ζωής. Φορείς αυτών των αντιλήψεων εκλαμβάνουν τη θρησκεία ως έναν θεσμικό παράγοντα, που προσδιορίζει τη κοινωνική ζωή επί τη βάσει ενός αυθυπόστατου οικοδομήματος άκαμπτων δογματικών και ηθικών αξιών, που διαρθρώνεται ερήμην του σύγχρονου ανθρώπου και τις επιταγές μιας, κατά τη γνώμη τους, σύγχρονης προοδευτικής κοινωνίας^[122].

[peimgamad1](#) type unknown

Οι άνθρωποι αυτοί αρνούνται να αποδεχτούν τα κριτήρια της εκκλησιαστικής αναγνώρισης της συμβίωσής τους, διότι αυτά συνιστούν κανόνες που κατά τη γνώμη τους, υπαγορεύονται από ένα θρησκευτικό ιερατείο, ερήμην του Θεού, ενώ οι ίδιοι αναδεικνύουν την δήθεν αναντιστοιχία ανάμεσα στους παραπάνω κανόνες και τις διηκούσες αρχές που διέπουν το βασικό πυρήνα της διδασκαλίας της θρησκείας. Στην περίπτωση του χριστιανισμού, η τήρηση αυτών των κανόνων δεν συμβιβάζεται κατά τη γνώμη τους, με το βασικότερο συστατικό της χριστιανικής θρησκείας, που αποτελεί η αγάπη και η αποδοχή. Η απαγόρευση του γάμου τους ισοδυναμεί στην συνείδησή τους με μια μορφή αποβολής ή αφορισμού από το εκκλησιαστικό σώμα, την εμπειρική ζωή του οποίου βέβαια, αγνοούν επιδεικτικά.

Ωστόσο, η ποιμαντική αναγκαιότητα ενίσχυσης της χριστιανικής αυτοσυνειδησίας των αδιάφορων χριστιανών, που θα ήταν ενδεχομένως δεκτικοί στην εν καιρώ επιλογή ενός ετερόθρησκου ή ακόμα και αλλόθρησκου συζύγου, προβάλλει αδιαμφισβήτητη. Με μια λειτουργική ποιμαντική, που θα « στοχεύει » στην προσέλκυση νέων ανθρώπων, οι οποίοι θεωρούνται εν δυνάμει σύζυγοι, πρέπει

πάση θυσία να αναληφθούν ποιμαντικές πρωτοβουλίες εκ μέρους των ποιμένων, που θα αποσκοπούν στη διαμόρφωση του πνευματικού κριτηρίου των νέων αυτών ανθρώπων, τόσο στην επιλογή των συζύγων τους, όσο και ευρύτερα στη θεμελίωση μιας χριστιανικής οικογένειας^[123].

Η προσπάθεια ένταξής τους στην ενοριακή ζωή της Εκκλησίας θα συμβάλλει αποφασιστικά στον εμπειρικό αναπροσδιορισμό της ζωής τους και την σταδιακή μετατροπή τους από ασυνείδητους σε συνειδητούς χριστιανούς. Η ποιμαντική απόπειρα του ποιμένα να μυσταγωγήσει τους πιστούς στο κοινοτικό πνεύμα της ενοριακής ζωής, θα προβάλλει δίχως άλλο, την αλήθεια της πίστεως ως μείζον κριτήριο κάθε ενδοκοινωνικής επιλογής, άρα και της επιλογής του συντρόφου. Πρέπει ωστόσο, να επισημάνουμε ότι η ενίσχυση της χριστιανικής αυτοσυνειδησίας των αδιάφορων χριστιανών δεν θα επιτευχθεί με την ενεργοποίηση μιας στείρας και κενής μεταμορφωτικού περιεχομένου αντιχριστιανικής θρησκευτικότητας.

Μόνο με την ενσωμάτωση των ανθρώπων στην αναγεννητική πορεία του σώματος του Χριστού, που απεργάζεται την πρόσληψη και ανακαίνιση όλων των ετεροτήτων και την οντολογική μεταμόρφωση κάθε πτυχής του ανθρώπινου πολιτισμού, μπορεί να καμφθεί αποτελεσματικά το εκκοσμικευμένο φρόνημα του σύγχρονου πεπτωκτός ανθρώπου^[124].

Γι' αυτό και ο ποιμένας οφείλει να αναδειχθεί σε χαρισματικό οδοδείκτη αυτής της πορείας του εκκλησιαστικού σώματος, που με τις ποιμαντικές δράσεις που θα αναλάβει, θα πείσει τον δύσπιστο άνθρωπο της μετανεωτερικότητας για την αυθεντικότητα του μηνύματος που κομίζει. Ως εκ τούτου, ο παρεμβατικός του λόγος, το ανύστακτο ενδιαφέρον του για τα πνευματικά του παιδιά και η διηνεκής διακονία του πονεμένου ανθρώπου θα καταστήσουν διακριτή την παρουσία του στις ποικίλες εκφάνσεις του πολιτισμού. Ας μην ξεχνάμε εξάλλου, πως αν λάβουμε υπόψη μας ότι σε όσο πιο ενεργή και πολυπληθή θρησκευτική συλλογικότητα μετέχει ο πιστός, τόσο περισσότερο αυξάνονται οι πιθανότητες να συζευχθεί με άτομο της ίδιας πίστης, τότε το περιεχόμενο της παραπάνω ποιμαντικής δράσης καθίσταται προφανές^[125].

Ταυτόχρονα, όμως, το ποιμαντικό καθήκον του ιερέα, να καταστήσει δια της διδασκαλίας του συνειδητές στους πιστούς τις ποικίλες αρχές λειτουργίας της χριστιανικής ζωής, με έναν λιτό, σαφή και περιεκτικό τρόπο, έχει εξίσου μεγάλη ποιμαντική σπουδαιότητα. Κατ' αρχήν οι αρχές αυτές για να εμπεδωθούν, πέραν της βιωματικής διάστασής τους, απαιτούν ανάλυση και ερμηνεία. Εν προκειμένω, η επισταμένη προσπάθεια του ποιμένα να αποσαφηνίσει τη θεολογική διδασκαλία

της Εκκλησίας περί γάμου, θα άρει ενδεχόμενες παρεξηγήσεις, οι οποίες μπορεί να προέκυψαν ως αποτέλεσμα ενός ποιμαντικού κενού, θα οικοδομήσει τους πιστούς στην εμπειρική βίωση της Ορθοδοξίας και ταυτόχρονα θα ενισχύσει το συναίσθημα της αυτοπεποίθησης του ποιμνίου για την ορθόδοξη πίστη που πρεσβεύει.

[Συνεχίζεται]

[122] « Το δόγμα, η αλήθεια της Εκκλησίας, περιφρονείται. Τα όρια μεταξύ της αλήθειας και της πλάνης καταργούνται.....Έτσι, χάνεται η διαχρονική ορθόδοξος αυτοσυνειδησία.....» : Βλιαγκόφτης Α., « Η Νόσος της Εκκοσμικεύσεως », *Εκκλησία και Εκκοσμίκευση*, Αθήνα 2004, σ. 14.

[123] Ευθυμίου Κ., όπ. παρ. σσ. 103-112.

[124] Βαρριάς Α., *Η Ποιμαντική του «Περιθωρίου» τ. 1, Περιθωριακότητα και Εκκλησία*, Θεσσαλονίκη 2004, σσ. 318-319.

[125] Lara T. and Onedera J., « Inter-Relligion Marriages » , *The Role of Religion in Marriage and Family Counseling*, New York 2006, σ. 215.